

Arrest

nr. 133 169 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legt op 10 januari 2014 te Wommelgem een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Litouwse onderdaan.

1.2. Eveneens op 10 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 juni 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2014 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Proces-verbaal van vaststelling van 06.02.2014 van een gerechtsdeurwaarder: hieruit blijkt dat betrokkenen SMS-berichten naar elkaar verstuurd hebben van 19.03.2012 tot 20.12.2012. Het gaat hier om 25 SMS berichten. We kunnen echter niet stellen dat aan de hand van deze berichten de duurzame en stabiele aard van de relatie bewezen is. Bovendien zijn deze niet recent.

- Factuur van het Centrum voor Medische Analyse dd. 06.02.2013: de naam en het huidige adres van betrokkene staan hierop vermeld. We kunnen echter niet stellen dat betrokkenen hiermee bewezen hebben dat ze reeds één jaar onafgebroken samengewoond hebben voor het indienen van de aanvraag.

- Verzamelgetuigschrift voor verstrekte hulp op naam van betrokkene en het adres is het huidige referentieadres. De datum (ontvangst) voorschift is 21.01.2013, Aangezien de bijlage 19ter dateert van 10.01.2014 kunnen we niet stellen dat betrokkenen reeds één jaar onafgebroken samengewoond hebben voor het indienen van de aanvraag.

- 10 foto's: op deze foto's staat een datum gedrukt maar deze foto's zijn zeer onduidelijk. De oudste foto dateert van 11.08.2012. Aan de hand van deze foto's kunnen we echter niet stellen dat het hier bewezen is dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie met elkaar hebben.

- Stortingen waarvan het oudste dateert van 08.12.2012: De namen hierop zijn [K. A.] en [M. N.]. We kunnen dus niet stellen dat het hier om betrokkenen gaat. Bijgevolg is de duurzame en stabiele aard van de relatie niet bewezen.

Bovendien zit er een brief van het parket van Antwerpen dd. 03.07.2012 en een pv van 01.10.2011 in het dossier waaruit blijkt dat betrokkene aan een andere vrouw [O. F.] geboden heeft om te trouwen zodat hij verblijfsrecht in België zou bekomen. We kunnen dus stellen dat aan de hand van deze documenten bewezen is dat betrokkenen elkaar nog geen 2 jaar kennen en sinds dan een duurzame en stabiele relatie met elkaar hebben.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene worden ingetrokken. Huidige beslissing is zonder een bevel het grondgebied te verlaten : betrokkene is in een beroepsprocedure bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Verzoeker merkt op dat hij op 10 januari 2014 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Hiervoor baseerde hij zich op de verklaring van wettelijke samenwoning die hij met zijn partner aflegde.

Deze partner heeft de Litouwse nationaliteit en is als Unieburger in België gevestigd (E-kaart).

Als reden voor de weigering van de door verzoeker gevraagde verblijfskaart, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.(...)” [...]

Uiteraard voldoet verzoeker niet aan deze voorwaarden, aangezien hij geen Unieburger is en dit overigens ook nooit heeft beweerd.

Deze motivering is dus niet ter zake dienend in het kader van de specifieke aanvraag van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing is in het licht van de concrete elementen van het dossier niet afdoend, pertinent en zorgvuldig.

Uit de gegeven motivering blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk niet op de hoogte was van de precieze aard van de aanvraag van verzoeker, nu er blijkbaar werd vanuit gegaan dat hij zich als Unieburger in België wilde vestigen.

Derhalve is de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd en werd ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Het verblijfsrecht wordt aan verzoeker geweigerd om reden dat niet afdoende wordt bewezen dat hij met zijn partner een duurzame en stabiele relatie heeft zoals omschreven in de ter zake geldende bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Dit is nochtans wel het geval.

Bij lezing van de bestreden beslissing stelt verzoeker vast dat de stukken welke hij ter staving van zijn aanvraag indiende op onzorgvuldige wijze werden beoordeeld en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing niet in redelijkheid verantwoordt.

SMS-berichten

Verzoeker legde een proces-verbaal van vaststelling van een gerechtsdeurwaarder voor met de weergave van 25 SMS-berichten uitgewisseld tussen hemzelf en zijn partner in 2012.

Uit de inhoud van een aantal van deze berichten blijkt duidelijk dat er toen reeds sprake was van een de facto samenwoning tussen verzoeker en zijn partner.

Dit werd overigens duidelijk beklemtoond in de brief van de raadsman van verzoeker dd. 27 maart 2014 ter begeleiding van de door verzoeker neergelegde stukken. (stuk 2)

Bij lezing van de bestreden beslissing stelt verzoeker vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen aandacht heeft geschonken aan de inhoud van de voorgelegde SMS-berichten, doch uitsluitend verwijst naar het bestaan ervan (verzonden tussen partijen in een bepaalde periode).

Op deze wijze werd aldus geen rekening gehouden met alle voor de beoordeling van de aanvraag relevante elementen, des te meer nu verzoeker specifiek naar de inhoud van (minstens bepaalde) berichten heeft verwezen om aan te tonen dat er reeds in 2012 een samenwoning met zijn partner bestond.

Eén en ander geeft dan ook blijk van een onzorgvuldig, minstens onvolledig onderzoek van de voorgelegde elementen zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Stortingen

De partner van verzoeker maakt reeds geruime tijd regelmatig geld over aan de familie van verzoeker in Kosovo teneinde deze mensen financieel te steunen.

Verzoeker legde hiervan bewijzen voor en één en ander werd toegelicht in het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoeker dd. 27 maart 2014 (stuk 2).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft hiermee totaal geen rekening gehouden en beperkt zich er in de bestreden beslissing toe te stellen:

“De namen hierop zijn [K. A.] en [M. N.]. We kunnen dus niet stellen dat het hier om betrokkenen gaat. Bijgevolg is de duurzame en stabiele aard van de relatie niet bewezen.”

Kennelijk is het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs ontgaan dat [N. M.] de partner van verzoeker is.

Verzoeker stelt dan ook vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris deze stukken en hun relevantie niet zorgvuldig heeft bestudeerd zodat de conclusie dat zij niet dienstig zijn als bewijs van de duurzame en stabiele aard van de relatie niet op een zorgvuldige beoordeling van het dossier werd gesteund.

Samenlezing van de diverse bewijselementen

Bij lezing van de bestreden beslissing dient verzoeker vast te stellen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft nagelaten de voorgelegde stukken in hun onderling verband te beschouwen.

Het is immers niet omdat de voorgelegde elementen afzonderlijk en op zichzelf genomen geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie vormen dat zij in hun geheel en onderlinge samenhang zulk bewijs niet kunnen leveren.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing mag blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris enige aandacht heeft gehad voor het geheel van de voorgelegde stukken en de wijze waarop zij elkaar aanvullen.

Eén en ander geeft dan ook geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar een brief van het parket van Antwerpen dd. 03.07.2012 en een pv van 01.10.2011 waaruit zou moeten blijken dat verzoeker aan een andere vrouw geld zou geboden hebben om te trouwen.

Verzoeker ontkent deze aantijging en merkt op dat hij hiervoor nooit werd vervolgd, laat staan veroordeeld, zodat deze beweerde feiten niet in rechte vaststaan en ten deze het vermoeden van onschuld dient te prevaleren.

Gelet op de data van deze documenten valt bovendien niet in te zien op welke wijze het zou uitgesloten zijn dat verzoeker en zijn huidige partner elkaar reeds sedert twee jaar voor de indiening van de aanvraag kennen en een relatie hebben, dan wel dat zij minstens sedert een jaar voor de aanvraag onafgebroken samenwonen.

De conclusie die de gemachtigde van de Staatssecretaris uit de aangehaalde documenten trekt is dan ook niet in redelijkheid verantwoord en niet dienstig ter motivering van de bestreden beslissing.

Deze feiten werden niet op zorgvuldige wijze beoordeeld. [...]”

2.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft – waarvan de draagwijdte door verzoeker correct wordt weergegeven –, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet op een afdoende wijze is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

In een eerste onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat waar in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden *“in de hoedanigheid van burger van de Unie”* de motivering niet ter zake dienend is en niet afdoende, pertinent en zorgvuldig is. Dit betoog van verzoeker vermag evenwel niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het betreft immers overduidelijk een materiële vergissing, nu uit een gehele lezing van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het een beslissing betreft waarbij een familielid van een burger van de Unie het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat niet is voldaan aan de hiertoe vereiste

voorwaarden. Verzoeker kan zo niet in redelijkheid voorhouden dat verweerder blijkbaar niet op de hoogte is van de precieze aard van de aanvraag, nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft te zijn genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in antwoord op een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Verweerder heeft ook overduidelijk getoetst aan de verblijfsvoorwaarden zoals deze gelden voor een familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en geduid op welke gronden hij van oordeel is dat hieraan niet is voldaan. Dit betoog van verzoeker kan dan ook niet worden weerhouden.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat verweerder bij de beoordeling van de door hem voorgelegde stukken ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie onzorgvuldig en kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoeker gaat zo allereerst niet akkoord met de beoordeling van het door hem voorgelegde proces-verbaal van vaststelling van 6 februari 2014 van een gerechtsdeurwaarder, waarin wordt vastgesteld dat verzoeker en zijn partner in de periode van 19 maart 2012 tot 20 december 2012 25 sms-berichten aan elkaar verstuurden. Verweerder stelde in dit verband dat aan de hand van deze berichten de duurzame en stabiele aard van de relatie niet is bewezen en deze bovendien niet recent zijn. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte geen aandacht heeft geschonken aan de inhoud van de sms-berichten, waaruit zou blijken dat er op dat ogenblik de facto reeds sprake was van een samenwoning, en aldus geen rekening hield met alle relevante elementen. De Raad merkt op dat de vaststelling van de gerechtsdeurwaarder enkel betrekking heeft op het gegeven dat in de tijdsperiode van 19 maart 2012 tot en met 20 december 2012 25 sms-berichten werden verstuurd tussen verzoeker en zijn partner. Hierbij wordt vervolgens de inhoud weergegeven van deze berichten, doch zonder dat hieromtrent vaststellingen worden gedaan. De Raad stelt verder vast dat de sms-berichten niet recent genoeg zijn om te kunnen aantonen dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kenden. De aanvraag dateert immers van 10 januari 2014 en zij dienden dan ook aan te tonen elkaar reeds te kennen sinds 10 januari 2012. Verzoeker betoogt dit in wezen ook niet. Wel geeft hij aan dat uit de inhoud van de sms-berichten zou blijken dat hij en zijn partner op dat ogenblik reeds de facto zouden samenwonen, waardoor er reeds sprake was van een samenwoning van minstens één jaar ten tijde van de aanvraag. Dit betoog van verzoeker – waarbij hij bovendien in gebreke blijft om concreet te duiden uit welk sms-bericht en welke hierin vervatte bewoordingen zulks dan wel zou blijken – kan evenwel niet worden aangenomen. Zo stelt de Raad vast dat uit de sms-berichten zoals deze worden weergegeven in het proces-verbaal hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn partner in voormelde periode af en toe bij elkaar thuis afspraken en elkaar regelmatig ontmoetten. Deze zijn evenwel niet van aard dat hieraan op zekere wijze de vaststelling kan worden verbonden dat verzoeker en zijn partner ook effectief samenwoonden op hetzelfde adres. Verschillende van de sms-berichten – met name berichten waarbij de ene partner de andere uitdrukkelijk uitnodigt om iets te komen drinken of waarbij men elkaar 's morgens begroet of zegt dat men gaat slapen – geven verder ook integendeel aan dat betrokkenen nog niet samenwoonden. De Raad stelt verder ook vast dat uit de door verzoeker bij de aanvraag voorgelegde stortingsbewijzen blijkt dat zijn partner in januari, februari en begin maart 2013 aangaf te verblijven op een adres te Litouwen. Pas op het stortingsbewijs van 15 maart 2013 geeft zij terug een verblijfsadres te België op. Aldus blijkt in ieder geval ook geen onafgebroken samenwoning gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag, nu niets erop wijst dat verzoeker zelf begin 2013 ook in Litouwen zou hebben verbleven. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling ten onrechte geen rekening hield met een de facto samenwoning in 2012 of enig ander element dat van aard was de uitkomst van de bestreden beslissing te kunnen beïnvloeden. Aldus kan de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht op dit punt niet worden weerhouden.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op de motivering in de bestreden beslissing betreffende de door hem voorgelegde stortingen. Verweerder stelde vast dat de oudste dateert van 8 december 2012, dat het geen stortingen tussen de partners zelf betreffen en dat derhalve deze de duurzame en stabiele aard van de relatie niet aantonen. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zijn partner reeds geruime tijd geld overmaakt aan zijn familie in het herkomstland en het gegeven dat een van de vermelde namen wel degelijk deze van zijn partner is. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de naam van zijn partner staat vermeld op de voorgelegde stortingsbewijzen, doch de Raad merkt op dat verweerder in wezen enkel aangaf dat het geen stortingen zijn tussen verzoeker en zijn partner. In ieder geval volstond daarnaast de vaststelling van verweerder dat de oudste van de voorgelegde stortingen dateert van 8 december 2012 om deze

stukken niet te aanvaarden als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Deze stukken zijn immers niet van aard het bewijs te vormen van het gegeven dat er een gemeenschappelijk kind is en vermogen evenmin aan te tonen dat er voorafgaand aan de aanvraag sprake was van één jaar ononderbroken samenwonen. Gelet op de vaststelling dat de oudste van de voorgelegde stortingen dateert van 8 december 2012 is het ook niet van aard te kunnen aantonen dat de partners elkaar ten tijde van de aanvraag reeds twee jaar kenden. Eerder werd ook reeds vastgesteld dat de overige voorgelegde stukken evenmin vermogen aan te tonen dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag zouden kennen. De vaststelling dat de oudste van de voorgelegde stortingen dateert van 8 december 2012 volstond derhalve reeds om ook deze stukken niet te weerhouden als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, omdat aldus in geen geval het bewijs werd geleverd dat de partners elkaar voorafgaand aan de aanvraag reeds twee jaar kenden. Ook op dit punt kan aldus geen schending van de zorgvuldigheidsplicht worden weerhouden.

De overige motieven van de bestreden beslissing betreffende de voorgelegde stukken ter staving van een stabiele en duurzame relatie worden niet betwist. Verzoeker betoogt wel nog dat verweerder heeft nagelaten de voorgelegde stukken in hun onderling verband te beschouwen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zelf in gebreke blijft te duiden op welke wijze verweerder door de stukken in hun geheel te beschouwen wel tot de vaststelling kon zijn gekomen dat het bewijs van een stabiele en duurzame relatie was geleverd. Verzoeker maakt met zijn algemeen en vaag betoog geenszins aannemelijk dat verweerder, die wel degelijk de verschillende voorgelegde stavingstukken in rekening bracht, de aanvraag niet op zorgvuldige wijze heeft beoordeeld.

Verzoeker ontkent, in een derde onderdeel van het middel, nog de aantijging dat hij een andere vrouw geld zou hebben geboden om te trouwen. De Raad merkt evenwel op dat dit gestelde in de bestreden beslissing een bijkomende overweging betreft, waarvan het al dan niet foutief karakter geen afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde stukken niet volstaan om het bewijs te leveren van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Het al dan niet gegrond zijn van verzoekers kritiek in dit verband vermag dan ook nog niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van zijn keuze en met wie hij een overeenkomst van wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

Er is echter in casu geen betwisting over het feit dat verzoeker op heden met zijn partner samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken.

Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn. [...]"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Litouwse partner. Los van het gegeven dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat het stabiel karakter van zijn relatie niet zou worden betwist door verweerder en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een duidelijke wettelijke basis heeft en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst, het land van herkomst van zijn partner of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Verzoeker en zijn partner dienden bovendien te weten dat de preciaire verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en belet niet dat hij alsnog worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra is voldaan aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé- en/of gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS